

Fatale waarheid

Robert Bryndza bij Boekeryj:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem
Koud bloed
Doods geheim
Fatale waarheid

Zonder gezicht
Schaduwland
Vallend duister

Robert Bryndza

Fatale waarheid

Hoe vind je een moordenaar die al zijn sporen heeft gewist?

Vertaald door Willeke Lempens



ISBN 978-90-225-9652-4
ISBN 978-94-023-1938-5 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Fatal Witness*
Omslagbeeld en -ontwerp: © Henry Steadman
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Text copyright by Raven Street Ltd.
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekkerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

MAANDAG 22 OKTOBER 2018

De klop op de deur was zacht, timide haast, dus dacht ze er niet eens aan om de ketting erop te houden. Toen ze de deur opende, zag ze dat de man er vlak voor stond. Hij leek te kolken van opgekropte woede. Nog voor ze iets kon doen, stak hij zijn beide gehandschoende handen door de kier en greep in een bliksemsnelle beweging haar hoofd, waarbij hij één hand over haar mond klemde en de andere rond haar achterhoofd. Ze voelde haar voeten van de grond komen, terwijl hij zich over de drempel het huis in duwde.

De handschoenen waren van zacht en soepel zwart leer, maar de handen die erin zaten leken wel van ijzer. Hij trok haar hoofd achterover terwijl hij haar de gang door sleurde, ze zag alleen nog maar het plafond. Ze voelde de schok door zijn lichaam gaan toen hij de deur dicht trapte. De hand op haar hoofd klemde een hele dot van haar haar beet, de andere plette haar neus en bedekte haar hele mond. Van de schrik werd haar lichaam helemaal slap. Ze was dan ook net een lappenpop toen hij haar op de kleine slaapbank smeed.

Daar lag ze verdwaasd naar hem omhoog te staren. De hele handeling had niet meer dan drie seconden geduurd.

‘Als je gilt, vermoord ik je. Begrepen?’ zei hij. Maar ze kreeg helemaal geen tijd om te begrijpen: hij doemde boven haar op, stinkend naar zweet en goedkope aftershave, en stompte haar in het gezicht. Haar hoofd klapte naar achteren en de hele linkerkant van haar gezicht werd gevoelloos, warm en koud tegelijk. Het bed kraakte in de stilte toen hij erop klom. Hij kroop over haar li-

chaam heen, zijn geur werd nog sterker... overweldigend. En toen kwam zijn vuist opnieuw op haar af. Ditmaal zag ze sterretjes, gevolgd door een diep en donker zwart.

Toen ze weer bijkwam, had ze geen idee hoeveel tijd er was verstreken. Ze lag nu op haar buik en haar handen waren zo strak op haar rug gebonden, dat het voelde alsof haar schouders uit de kom werden getrokken. Er was een strook stugge tape over haar mond en een van haar neusgaten geplakt en in haar mond zat een prop. Hij was er zo diep in geduwd dat hij tegen de achterkant van haar keel drukte. Ze kokhalsde en probeerde te slikken.

De gordijnen waren gesloten, de woonkamer zag er donker en mistroostig uit. De deur van de woonkamer naar de slaapkamer stond op een kier. Erdoorheen zag ze hoe hij een stapel notitieblokken in een tas stond te proppen. Die kleine, blauwe rugzak had hij om gehad toen hij de deur openduwde, herinnerde ze zich. Het had er zo gek uitgezien, die sportieve riemen over dat chique krijtstreepcolbert. Ze probeerde weer te slikken, maar dat ging niet met die prop. Straks moest ze nog overgeven en zou ze in haar eigen braaksel stikken! Ze verschoof een beetje op de matras en voelde zich heel even bijna euforisch, toen ze merkte dat hij haar benen níét had vastgebonden.

Ze draaide zich om en keek de woonkamer en de keuken rond. Een mes, ze moest een mes te pakken zien te krijgen! Ze keek weer naar de kier van de slaapkamerdeur. Hij was ergens naar op zoek: trok boeken van de plank, rommelde in laden. Toen vond hij haar USB-sticks en liet ze in de rugzak vallen. Zij was degene die hier vastgebonden lag, maar hij leek wel degene die bang was! Ze moest snel handelen, nu hij nog afgeleid was.

Toen ze haar hoofd bewoog, verschoof de prop in haar mond ineens en duwde tegen haar amandelen. Ze kokhalsde. Het bloed bonkte door haar lichaam en de bloeditstorting op haar gezicht begon te gloeien. Toen begon ze zich langzaam naar de rand van het bed te bewegen. Maar de dunne matras van de slaapbank schoof

mee, over de rand heen, waardoor ze op een gegeven moment haar evenwicht verloor en van het bed af rolde. Ze belandde met een bons op de vloer, recht op de opgezwollen kant van haar hoofd.

Het was alsof het geluid door de vloerplanken werd weerkaatst, maar hij merkte er niets van. Hij leek wel bezeten. Hij was nog steeds druk bezig met de computer op het bureau en typte er nu iets op in.

Met al haar inspanning wist ze zichzelf bij elkaar te rapen en vervolgens naar de muur te schuiven, waar ze tegenaan steunde om zichzelf op haar knieën te krijgen. Terwijl ze dit alles deed, moest ze constant vechten tegen de dreigende aandrang om te braken, door die dikke prop in haar keel. Ze kon er bovendien nauwelijks door ademen. Tot twee keer toe moest ze dan ook even stoppen.

Maar toen ze uiteindelijk weer rechtop stond, tollend op haar benen, voelde dit als een triomf. Ze haastte zich met knikkende knieën om het bed heen. Op de lage kast tegen de muur stond de televisie, met vlak bij de rand een scrabbledoos. Ze voelde hoe haar been hem raakte. De doos stond nog even te wiebelen, maar door haar vastgebonden handen kon ze er niet naar reiken om hem terug te duwen. Met een luid gekletter viel hij op de vloer, de steentjes van het spel verspreidden zich overal op het tapijt.

Maar de man bleef achter het bureau zitten typen.

De keuken was maar een paar meter verderop. Ze zag het messenblok naast het fornuis staan.

Er staken acht messen in, maar het aanrecht was hoger dan haar middel en omdat haar handen op haar rug zaten, kon ze er niet bij. Ze zou naar voren moeten leunen en het hele messenblok onder haar oksel moeten klemmen, als een cowboy met een lasso.

Ze draaide haar lichaam opzij en krulde zich toen omhoog, over het aanrecht heen. Haar armen gilden het uit van de pijn toen ze ze achter haar rug omhoog schoof. Ze kon ze een heel klein beetje naar links bewegen, waarna ze het messenblok in de ruimte

tussen haar lichaam en haar arm probeerde te klemmen. Maar ze kreeg er geen grip op.

Ze probeerde het opnieuw, zwetend van de inspanning. Een paar maal werd de pijn zo hevig dat ze sterretjes zag. Maar bij de vierde poging wist ze haar arm toch om het messenblok heen te haken. Het viel met een luide klap om, op de rand van het aanrecht.

De messen staken er nu horizontaal uit, op bijna dezelfde hoogte als het aanrecht. Ze voelde haar lichaam volstromen met hoop, toen ze het blok de rug toekeerde en haar vastgebonden handen ernaar uitstak.

Haar ene hand sloot zich al om het handvat van het lange vleesmes...

‘Nee, nee, nee,’ zei toen een stem. Hij stond bij het aanrecht naar haar te kijken.

Ze deed een stap naar voren, met haar hand om het handvat van het mes. Ze hoorde hoe het lemmet uit het blok gleeed. Toen draaide ze zich met het mes in haar hand om en stormde achteruit op hem af, met het mes naar hem toe. Maar ze was niet snel genoeg en hij deed rustig een stap opzij. En toen struikelde ze en viel pijnlijk achterover, boven op haar vastgebonden handen en het handvat van het mes.

‘Jij gaat me dus niet gewoon met rust laten, hè?’ zei hij, terwijl hij op haar afkwam. Zijn stem klonk zacht en beheerst. Ze slaakte een kreet en begon naar hem te schoppen, maar hij greep haar bij haar benen, sleurde haar omhoog en smeed haar terug op de slaapbank. Toen raapte hij het mes op.

Ze zag hem even om zich heen kijken, alsof hij stond te bedenken wat hij met haar kon doen. Toen pakte hij de onderkant van het opklapmechanisme van de bedbank en tilde het op, waardoor haar benen de lucht in gingen. Haar lichaam zat nu dubbelgeklapt. Ze voelde hoe hij op de matras leunde en haar er nog wat dieper in duwde. Ze werd verpletterd door het metalen onderstel.

Hij vouwde de matras nog een keer dubbel en gebruikte zijn hele gewicht om haar plat te drukken. Ze voelde een verzengende pijn toen haar beide schouders uit de kom schoten, haar knieën lagen nu naast haar hoofd. En toen vloog de prop in haar mond half haar keel in en blokkeerde haar luchtpijp.

En toen... boorde het mes zich eerst in haar rug, toen ritste het de zijkant van haar wang open, het zakte weg in haar heup en vervolgens werd het in de vlezige omkleeding van haar kuitspier gestoken. Hij was dwars door de matras heen op haar in aan het steken.

Ze kon al nauwelijks meer ademhalen en intussen ging dat waanzinnige steekspel maar door. Het lange mes perforeerde haar hele lichaam, terwijl ze werd platgedrukt onder het gewicht van een man en een driedubbel gevouwen matras.

Ze hoopte dat de dood snel zou komen, maar de drie lange minuten voordat deze wens werd verhoord, leken wel een eeuwigheid.

Inspecteur Erika Foster stond in de lege voorkamer van een bouwvallige victoriaanse rijtjeswoning. Buiten drukte een duistere, grauwe oktoberavond zich tegen het glas van het voorraam. De vloerplanken waren op sommige plaatsen doorgerot en boven haar hoofd waaierde een grote gele vochtvlek in de vorm van een bloem uit over het plafond, waarna hij via de muur verder naar beneden kroop en blaren trok in het verbleekte bloemetjesbehang. Een kale gloeilamp wierp een groezelige, veertigwatts gloed in de ruimte.

Ergens in de plooien van haar winterjas rinkelde haar telefoon. Ze trok hem eruit.

Het was haar zus, Lenka. ‘Erika, ik probeerde je net te facetime,’ hoorde ze haar in haar moedertaal, het Slowaaks, zeggen.

‘O, dat heb ik nog niet ingesteld op mijn nieuwe telefoon,’ zei Erika, naar waarheid. Ze bracht de telefoon over naar haar andere oor en trok haar kraag omhoog tegen de kou.

‘En? Hoe gaat het in je nieuwe huis?’

‘Goed, hoor. De verhuizers hebben al mijn dozen afgeleverd en...’ Erika’s stem stierf weg terwijl ze om zich heen keek en zich probeerde voor te stellen hoe ze hier ooit een gezellig huis van ging maken.

Er trok een schel gerammel dwars door de muur heen.

Erika stapte vanuit de woonkamer de gang in, haar schoenen kloten luid over de kale houten planken. Ze had de thermostaat een half uur geleden al op dertig graden gezet, maar de cv-installatie leek wel in doodsnood te verkeren, maar niet in staat om de

boel op te warmen. Na een korte stilte begon het geratel van de buizen opnieuw. Het echode vanaf de stikdonkere overloop naar beneden.

‘Wat is dat toch voor een herrie?’ vroeg Lenka. ‘Kun je me misschien even terugbellen via Skype?’

Erika keek de gang rond. De dozen stonden er hoog opgesteld tegen de muren, boven op de laatste lagen haar politiepenning en politieradio. Hoe was ze er toch bij gekomen dat ze zich wel even kon behelpen? Ze had nog niet eens een bed en verder ook bar weinig meubilair. Ze had haar huurbaas gewoon moeten vragen of ze een maandje langer in haar appartement had kunnen blijven, zodat ze eerst wat had kunnen doen om het huis bewoonbaar te maken. Het was de belangrijkste reden dat ze niet wilde dat haar zus zag in welke staat haar nieuwe huis zich bevond.

‘Lenka... Skype heb ik ook nog niet. En mijn computer zit nog ergens onder in een doos.’

‘Maar we hadden toch afgesproken dat je me je nieuwe huis zou laten zien? Je hebt er zo veel voor betaald... Ik snap niet hoe mensen in Londen kunnen wonen, alles is er zo duur! En dan hebben jullie ook nog te maken met de Brexit. Was dit nou echt het beste moment om je eerste huis te kopen?’ Er klonk een laatste metalige gil, toen viel de verwarmingsketel helemaal stil. ‘Ik zie steeds op het nieuws dat ze Oost-Europeanen eruit gaan gooien.’

‘Mij gaan ze er heus niet uit smijten. Ik ben politieambtenaar én ik heb een dubbel paspoort,’ zei Erika.

Lenka maakte een geluid dat ergens tussen brommen en snuiven in zat. ‘Kun je me dan op zijn minst je nieuwe adres appen, zodat ik je een welkomstgeschenk kan sturen?’

‘Ja, hoor. Ik zou best een kachel kunnen gebruiken.’

Erika wist dat het Lenka echt niet om dat welkomstgeschenk ging. Zij wilde het adres hebben zodat ze het online kon opzoeken.

‘Hoe heet de wijk?’

‘Blackheath.’ Erika liep terug naar de voorkamer en legde een hand op de stokoude radiator onder het erkerraam. Het koude metaal voelde net niet meer ijskoud aan. Omdat er nog geen gordijnen hingen, zag ze zichzelf weerspiegeld in de ruit. Ze was een meter drieëntachtig en altijd al slank geweest, maar nu viel haar op hoe mager en vermoeid ze eruitzag. Haar korte, blonde haar stond in rommelige plukjes rechtop. Ze liep naar de muur en knipte het plafondlicht uit. Door het voorraam zag ze nu de donkere, uitgestrekte heide aan de overkant van de straat liggen. Een rij straatlantaarns verlichtte de weg die er dwars doorheen liep en wierp oranje lichtkringen op het borstelige gras.

‘Betekent dat eigenlijk nog wat, Blackheath?’ vroeg Lenka.

Erika zuchtte. ‘Ja, een *heath* is een half verwilderd stuk heidegrond en...’ Ze aarzelde even. ‘En ze noemen het *black* omdat het ten tijde van de Zwarte Dood kennelijk is gebruikt als massagraf voor de slachtoffers van de pestepidemie.’

‘Liggen er lijken begraven?’

‘Kennelijk.’

‘Heb jij niet al genoeg met doden te maken, door je werk op de afdeling moordzaken?’

‘Daar heeft het helemaal niets mee te maken. Mijn huis ligt in een heel leuke wijk, met veel aparte winkeltjes en bars.’

‘En een pestkuil voor je voordeur!’ snoof Lenka.

‘Maar daar zullen ze dus nooit gaan bouwen, dus behoud ik altijd een vrij uitzicht,’ herhaalde Erika wat de jonge makelaar met de frisse wangen haar met een uitgestreken gezicht had verteld. ‘Plus, het is vlak bij mijn werk en mijn collega-*slash*-vriend Isaac woont hier om de hoek. Herinner je je hem nog?’

‘Die homoseksuele begrafenisondernemer?’

‘Hij is geen begrafenisondernemer, maar forensisch patholoog.’

‘Erika... Hoe wil je nou ooit een vriend vinden, als je je omringt met dode mensen en homo’s?’

‘Lenka, ik hoef geen vriend. En ik omring me ook niet enkel

met homoseksuele mannen. Isaac is gewoon een van mijn vrienden. Maar goed, ik zie dit als een frisse start. Ik heb het huis in Manchester verkocht en na veel te lang in Londen te hebben gehuurd, heb ik er nu mijn eigen huis. Ik voel me alsof ik eindelijk weer vooruitga sinds...' Ze zweeg abrupt.

Ze had willen zeggen: sinds Marks dood. Erika's echtgenoot Mark was ook politieagent. Hij was vier jaar geleden tijdens zijn werk overleden, bij een mislukte drugsoverval. Een paar maanden na zijn dood was Erika vanuit Manchester naar het zuiden verhuisd, omdat ze een post in Londen had gekregen. Het waren vier zware jaren geweest, zowel persoonlijk als professioneel, maar de aanschaf van dit huis, met al zijn gebreken, had echt gevoeld alsof ze opnieuw mocht beginnen.

'Ben je gelukkig?' vroeg Lenka. Haar stem klonk weer wat zachter.

Daar moest Erika even over nadenken. 'Nog niet helemaal, maar het komt er na lange tijd eindelijk weer dichtbij. Luister, ik zal mijn nieuwe telefoon gauw zo instellen dat we kunnen beeldbellen. Maar er moet nog erg veel worden gedaan aan het huis, en de tuin is helemaal nog een zootje.'

'Ik wil je niet beoordelen, ik ben gewoon nieuwsgierig.'

'Daar hou ik je aan! Groetjes aan de kinderen, en aan Marek.'

Toen Erika had opgelegd, trok ze een wollen muts uit de zak van haar jas en zette hem op. Het licht van het peertje onder aan de trap reikte niet eens tot aan de overloop. Erika liep verder de gang in, langs de vele dozen en de deur van het kleine toilet, die ze expres niet openmaakte. Toen Isaac haar bij haar tweede bezichtiging van het huis had vergezeld, had hij opgemerkt dat die wc hem deed denken aan de film *Trainspotting* en dat hij bijna verwachtte een jonge Ewan McGregor uit de pot te zien komen krui-
pen.

De keuken leek voor het laatst in de jaren zeventig te zijn opgeknaapt. Hij had een klein aanrecht met een houten werkblad en een

ouderwetse gootsteen onder het raam. In de hoek stond Erika's gloednieuwe koel-vriescombinatie te zoemen. Hij viel nogal uit de toon bij de vergeelde muren. Het enige wat Erika tot dusver had uitgepakt, was een fluitketel, haar magnetron en een paar koffiemokken. Het idee om nu in al die dozen te moeten gaan zoeken naar borden en andere spullen, om vervolgens iets op te warmen in deze morsige keuken, stond haar tegen. Twee straten verderop wist ze een snackbar en het was al laat, dus besloot ze daarheen te lopen om wat te eten te halen.

Toen ze het huis had verlaten, bleken de straten leeg en er hing mist in de lucht. Met haar hoofd naar beneden en haar kraag omhoog beende Erika naar de snackbar. Zodra ze er binnenstapte, werd ze omhuld door een weldadige warmte en de geur van gebakken vis. Het was een echte ouderwetse, Britse *chippie* met een grote, aluminiumkleurige frituureenheid. Het lange werkblad van groen formica lag vol met zoutkorrels en azijndruppels. Naast de kassa stonden twee grote potten met eieren in het zuur en een paar flessen moutazijn en ketchup.

Erika bestelde een grote kabeljauw met frites en een blikje Dandelion and Burdock. Ze at haar *fish and chips* op vanuit de krant waarin het gerecht haar werd aangeboden, in een van de zithoekjes aan het raam. Op straat was het nog steeds rustig en de mist leek steeds dichter te worden. Omdat alle andere klanten hun bestelling mee naar huis namen, zat ze in haar eentje binnen.

Ze keek naar het blikje Dandelion and Burdock, een frisdrank die op geen enkel ander drankje leek. Ze had hem tegelijk met fish and chips via Mark leren kennen, toen ze net naar Groot-Britannië was verhuisd. Vier jaar na zijn dood leek alles nog steeds naar hem te leiden.

Meteen kwam er nóg een herinnering bij haar naar boven, van die fatale dag waarop Mark bloedend uit zijn schotwond naast haar had gelegen. Ze sloot haar ogen. Ze hadden degene die de

trekker had overgehaald nooit te pakken gekregen. En niet alleen Mark was die dag overleden: maar liefst vijf van haar collega's vonden de dood. Haar team. Haar hand vloog naar haar hals en voelde even aan het litteken van haar schotwond.

Ze dacht weer aan Lenka's vraag: *Ben je gelukkig?*

Ze keek naar de heerlijke maaltijd voor haar en dacht aan het vervallen huis dat wel helemaal van haar was. Ze voelde zich... tevreden. Misschien kon ze 'geluk' voorlopig nog even op het achterste pitje zetten en gewoon genoeg nemen met 'tevredenheid'.

Het was even over achten toen Erika de snackbar verliet en de stoep weer op stapte. De mist was inmiddels ijskoud en liet een dun wit laagje achter op het asfalt. Omdat ze nog nieuw in de buurt was, nam ze op een gegeven moment een verkeerde afslag en bevond zich opeens in een smalle straat met een lange rij huizen aan weerszijden. Niet alle straatlantaarns deden het hier, maar terwijl ze door de straat liep, zag ze wel hoe mooi al deze huizen eruitzagen. Een beetje afgunstig keek ze naar de fraaie gezandstraalde bakstenen en schuiframen met dubbele beglazing.

Halverwege de straat werd de huizenrij onderbroken door een modern, betonnen flatgebouw dat een eindje van de straat af lag. Er lag een kleine, keurig bijgehouden tuin voor, met daarin een bord met HONEYCOMB COURT. Alle ramen waren donker, maar toen Erika erlangs liep, sprong er achter een raam op de begane grond net een lamp aan. Meteen daarop klonk er een luide, bloedstollende schreeuw. Erika stond meteen stil.

De schreeuw kwam vanachter het linker raam van het onderste appartement. Hij echode nog na in Erika's oren, toen hij werd gevolgd door een tweede schreeuw, die de haartjes in haar nek overeind deed springen.

Ze haastte zich over het korte pad naar de hoofdingang, die bestond uit een hoge, glazen deur die uitkwam in een vrij sjofele hal met een vloer van parkettegels. Ze voelde aan de deurknop, maar de deur was op slot. Er brandde een rood lampje naast een gleuf waar duidelijk een sleutelkaart in hoorde.

Erika rende terug over het pad en liep het gras aan de linkerkant van het gebouw op. Ze stak haar hand omhoog en tikte tegen de ruit. Binnen hoorde ze iemand luid snikken. 'Hallo?' riep ze. 'Ik ben van de politie!'

Ze stond net in haar zak te zoeken naar haar politiepenning, toen het gordijn openschoof en in de ruimte ertussen een kleine vrouw verscheen met zwart haar, dat was geknipt in een korte bob met een strenge pony. Erika kon de kamer niet in kijken. Ze hield haar identiteitsbewijs tegen de ruit omhoog. De vrouw leek in shock te verkeren en zag lijkbleek.

'Ik ben inspecteur Erika Foster van de Metropolitan Police. Hebt u hulp nodig?' De vrouw wiegde een beetje heen en weer en knikte. 'Kunt u me dan binnenlaten, via de voordeur?' Haar woorden leken vertraagd tot de vrouw door te dringen. Ze aarzelde even en knikte toen opnieuw, waarna ze achter het gordijn verdween.

Erika liep terug naar de hoofdingang. Daar sprongen de lich-

ten net aan. Ze zag de vrouw, die achter in de veertig leek te zijn, uit een deur aan de linkerkant komen en onvast naar de deur lopen. Ze was gekleed in een wijde denim tuinbroek met een bordeauxkleurig fleecvest, aan haar voeten staken groene Crocs, waar ze pluizige roze sokken in droeg. De vrouw hyperventileerde en haar bleke gezicht zag klam van het zweet. Het duurde dan ook even voordat ze de knop had gevonden waarmee de deur openging. Toen klonk er een piepje en kon Erika de deur openduwen.

‘Is er nog iemand binnen?’ vroeg Erika, waarop de vrouw knikte. ‘En is diegene bewapend? Heeft hij een vuurwapen?’

‘Nee. Het is mijn zus. Ze is dood,’ zei de vrouw. ‘O, mijn god, ze is dóód! Het is... er is... overal!’

Erika keek de hal rond. Ze zag drie deuren in een gang, met een lift en een trappenhuis aan het eind. De deur waar de vrouw uit was gekomen, was de eerste aan de linkerkant. ‘En hoe heet u?’

‘Tess, Tess Clarke.’

‘Ben je gewond, Tess?’

Er viel weer een stilte, terwijl de vrouw zichzelf bestudeerde. Erika zag dat haar fleecvest nogal smoezelig was en er zaten een paar brandgaatjes in een van de mouwen. Tess schudde haar hoofd.

‘Oké, dat is mooi. En hoe heet je zus, Tess?’

Tess staarde slechts recht voor zich uit. Ze trilde over haar hele lichaam, klapperde met haar tanden en haar pupillen waren zo groot dat het net twee inktpoelen waren. Erika vroeg zich af of die vergrote pupillen soms wezen op drugsgebruik, al was dit tevens een symptoom van ernstige shock. In de hoek bij de glazen deur zag Erika een bruinleren bank staan, met een sneu uitziende yucca ernaast. Ze pakte Tess bij de hand en leidde haar ernaartoe. ‘Hier, ga maar zitten. Oké, Tess, wat is de naam van je zus?’

Tess ging op het puntje van de bank zitten en bracht een trillende hand naar haar mond. ‘Vicky.’

‘En je weet zeker dat er naast Vicky niemand anders in het appartement is?’

Tess fronste haar voorhoofd. ‘Ik denk het wel... Ik ben alleen in de woonkamer geweest, de slaapkamer zit aan de achterkant,’ zei ze.

‘Oké. Kun je hier blijven wachten? Ik beloof je dat ik zo terug ben, maar ik moet even binnen gaan kijken.’

Tess knikte.

Erika had uit gewoonte altijd een paar latex handschoenen in haar zak. Deze trok ze nu aan, terwijl ze naar de deur van het betreffende appartement liep. Zodra ze binnenkwam, drong de metalige geur van bloed in haar neus. Na de voordeur kwam ze in een korte, smalle gang met een laag plafond. Aan haar rechterhand bevond zich een schone, modern uitziende badkamer. Deze was leeg.

Vervolgens kwam ze in een woonkamer met open keuken. Op een kleine slaapbank, die opengeklaapt stond, lag het lichaam van een jonge vrouw, met haar gezicht naar beneden in een grote plas bloed. Haar armen waren op haar rug vastgebonden en ze lag met haar gezicht naar de deur toe. Erika stak haar hand uit en legde haar vingers in de hals van de vrouw. Haar huid was stevig en koud, als stopverf, en ze voelde geen hartslag meer. Alleen al de hoeveelheid bloed op de lakens en de merkwaardige hoek waarin het lichaam lag, maakten duidelijk dat dit een uiterst gewelddadige aanval moest zijn geweest.

Erika hield haar arm voor haar neus en mond, toen de stank haar ineens te veel begon te worden. Snel inspecteerde ze de woonkamer en de keuken, waarbij ze de bloedvlekken op het lichte tapijt zo veel mogelijk probeerde te ontwijken.

Achter in de kamer zat een gesloten deur. Ze luisterde er even aan, maar hoorde niets. Ze wist dat ze eigenlijk zou moeten wachten op versterking, maar Erika was nu eenmaal Erika en daar was ze te ongeduldig voor. Ze greep de houten deegroller die naast een

op zijn kant liggend messenblok lag. Toen zette ze zich schrap en opende de deur.

Ze had verwacht een slaapkamertje met een bed aan te treffen, maar het was er stikdonker. En toen klonk er in de duisternis op eens een luide klap.

‘Wat gebeurt er?’ riep Tess vanuit de hal, haar stem paniekerig hoog.

Erika stond abrupt stil. Maar er volgde weer niets dan stilte. Dus stak ze haar hand naar binnen, vond de lichtschakelaar en hield de deegroller in de aanslag. Een tl-balk flitste luidruchtig aan en verlichtte een piepkleine kamer, die eruitzag als een opnamestudio. Er stond een bureau waar alleen een dure iMac op stond en twee bureaustoelen. Aan de muur achter het bureau hing een grote, geplastificeerde kaart van Greater London met gekleurde pushpins erop en allerlei krantenknipsels eromheen vastgeprikt. En naast de deur lag een lange, metalen microfoonstandaard op de grond: die had ze kennelijk omgestoten bij het openen van de deur.

In de hoek zat een raam, maar dat was afgesloten met een groot stuk piepschuim, aan de andere kant waren de muren beplakt met honderden opengeklapte eierdozen. In dit deel van de kamer stond een kleine tweezitsbank, met ernaast een andere standaard met een professioneel uitziende microfoon erop. Tegen de muur hing een dik, zwart gordijn, dat zo te zien dwars door de kamer kon worden getrokken, waardoor er een soort afgeschermd opnamehokje werd gecreëerd.

‘Hallo? Wat gebeurt er allemaal?’ klonk Tess weer.

‘Alles in orde, ik had iets omgegooid. Maar er is hier niemand,’ riep Erika terug. Ze kon niet zo gauw bedenken waarom er van deze slaapkamer een opnamestudio was gemaakt, maar hij was in ieder geval leeg. Het was maar een klein appartement en op de opnameapparatuur na zag de inrichting van de vrouw er vrij goedkoop uit.

Erika keerde terug naar de woonkamer en naar het lichaam dat daar op de bedbank lag. Ze vond het lastig om de leeftijd van het slachtoffer in te schatten. De vrouw had lang, donker haar dat over haar schouders hing en de hele zijkant van haar gezicht bedekte. Grote delen ervan waren bovendien aan elkaar geklit met geronnen bloed. De ene helft van haar gezicht was zwaargehaved, haar linkeroog was zo opgezwollen dat het dichtzat. En haar hals zat in zo'n vreemde hoek dat het leek alsof deze gebroken was.

Erika liep langzaam om het lichaam van de dode vrouw heen. De gordijnen in de kamer waren gesloten, er was een stoel omgevallen en overal lagen tijdschriften en andere spullen op de vloer: een kaars in een glazen houder, een pot met pennen en, heel gek, een opengevallen scrabbledoos. Alle letters lagen op het tapijt.

Hier had duidelijk een stevige worsteling plaatsgevonden, maar ze had nergens sporen van braak gezien. Had de vrouw haar aanvaller gekend?

Erika controleerde nog even of ze niet per ongeluk iets op de plaats delict had verschoven, toen liep ze terug naar de voordeur.

Buiten stond Tess haar op te wachten. ‘Wat was dat voor herrie?’ vroeg ze. De doodsangst van wat ze had gezien, stond nog steeds op haar gezicht te lezen.

‘O, ik stootte gewoon iets om. Alsjeblieft, ga toch zitten.’ Erika bracht haar terug naar de bank. Daarna belde ze met het politiebureau van Lewisham Row en vroeg om versterking en een forensisch team op de plaats delict.

Toen ze het telefoontje had beëindigd, was het griezelig stil in de hal. De andere twee deuren bleven ferm gesloten. ‘Woont je zus in dat appartement?’ vroeg Erika, denkend aan de opnamestudio in de slaapkamer. Tess knikte. ‘Is het van haar?’

‘Nee, het is van mij. Eh, van mijn man... van ons samen. Vicky huurt het van hem... van ons.’

‘Wonen jullie in de buurt?’

‘Ja, zo’n beetje om de hoek. Mijn man en ik runnen samen een restaurant, Goose, in het dorp.’

Het duurde even voordat Erika begreep wat ze bedoelde. Welk dorp? Maar toen wist ze het weer: sommige van de meer welgestelde buurtbewoners schenen zo naar Blackheath te verwijzen.

Toen ze vroeg hoe oud Vicky was, bleek ze zevenentwintig te zijn. Vervolgens legde Tess uit dat haar zus niet op haar werk in het restaurant was verschenen en dat ze daarom naar het appartement was gekomen.

‘Is jullie pub hier echt om de hoek?’ Ze probeerde Tess vooral

aan de praat te houden totdat de ambulance er was, om te voorkomen dat ze instortte of flauwviel.

‘Het is geen pub,’ zei Tess, ‘Goose is een kwaliteitsrestaurant.’

Dat kan alleen in Engeland, dacht Erika, dat iemand eraan denkt om een dergelijk detail toe te voegen, slechts enkele ogenblikken nadat ze heeft gezien dat een naast familielid op brute wijze is vermoord. Ze vroeg zich af hoe hecht deze zussen eigenlijk waren geweest. Tess zat er keurig bij, met een kaarsrechte rug en haar enkels over elkaar: een houding die ze duidelijk op een chique kostschool had geleerd, maar die totaal niet leek te passen bij haar onverzorgde kleding en Crocs.

Er werd op de ruit getikt. Toen Erika opkeek, zag ze rechercheur James Peterson voor de deur staan. Hij was een lange, slanke, gekleurde man van achter in de dertig, die er echter veel jonger uitzag. Zijn haar was aan de zijkanten geschoren, met korte dreadlocks bovenop en met zijn perfecte, rechte houding deed hij Erika altijd een beetje denken aan een tinnen soldaatje. Hij droeg een spijkerbroek, sneakers en een dik, paars fleecjack. Ze stond op, opende de glazen deur, stapte er meteen door naar buiten en trok hem achter zich dicht.

‘Hé hoi! Ik liep net de bioscoop in Greenwich uit, toen ik een telefoontje van de centrale kreeg...’

‘Ja, jezus... het is het lichaam van een jonge vrouw, ziet er niet best uit. Ze is gevonden door haar zus,’ zei Erika, waarbij ze wees naar Tess, binnen op de bank.

Peterson wilde net reageren, toen een vrouwenstem geërgerd riep: ‘James! Jij hebt Winky Bear nog!’

Hij draaide zich om. Erika zag dat er een auto langs de stoep-rand stond. Het licht binnenin brandde en ze zag Fran, een aantrekkelijke blondine met een opvallend lichte huid, met een verhit gezicht op de achterbank zitten, naast een lichtbruin jochie in een autostoeltje.

Terwijl Petersons handen diep in zijn spijkerbroek zochten, zag

Erika iets wits uit een van de zakken van zijn fleecjack steken. ‘Zoekt ze dit soms?’ zei ze. En ze stak haar hand uit en trok een piepklein wit teddybeertje met een schattig knipogend gezichtje tevoorschijn.

‘Ja, dat is Kyles favoriet. Dank je,’ zei hij, waarna hij terug sprintte naar de auto.

Tot vorig jaar, toen Fran plots met zijn zoontje Kyle bij Peterson op de stoep had gestaan, hadden Erika en Peterson een knipperlichtrelatie gehad. Erika had hard haar best gedaan om hem uit haar hoofd te zetten, en het grootste deel van de tijd lukte dat ook, maar het was best lastig wanneer ze moesten samenwerken. Ze had toch altijd stiekem gehoopt dat het op een dag fulltime ‘aan’ zou blijven en dat ze er samen voor zouden gaan. Ze schudde deze gedachte gauw uit haar hoofd.

Er stopte een ongemerkte politieauto met een blauw flitslicht voor die van Fran, rechercheur Moss stapte eruit. Ze stak haar hand op naar Peterson en liep toen het pad op in Erika’s richting. Ze was een vrij kleine, mollige vrouw met schouderlang rood haar en een gezicht vol sproeten. ‘Alles goed, baas? Ik was net op weg naar huis toen ik werd opgeroepen,’ zei ze. ‘Heeft Peterson wel of geen dienst?’ voegde ze toe en ze keek om terwijl haar collega zijn zoontje vastklikte in zijn zitje.

‘Wel. Ze konden Kyles teddybeer even niet vinden.’

Moss trok één wenkbrauw op. ‘Ik ben de hele middag bezig geweest met het opsporen van een heroïnehoer genaamd Doris. Toen we haar arresteerden, ontdekten we ineens dat ze graag met haar eigen stront gooit,’ zei ze en ze trok een vies gezicht.

‘Getver, wat goor.’

‘Vertel mij wat! Ik had dit net nieuw gekocht, bij Evans.’ Ze wees op haar fraaie grijze broekpak. ‘Ik bofte dat ze niet zo best kon richten, maar zo’n arme agent van de speciale eenheid kreeg het recht in zijn gezicht...’

Erika wierp weer een blik naar binnen, om te checken hoe het

met Tess ging. Zij was opgestaan en stond nu te praten met een oudere man met een volle zwarte vuilniszak in zijn hand. Hij zag eruit alsof hij dolgraag van dit gesprekje met Tess af wilde.

Fran reed eindelijk weg, waarna Peterson zich het pad weer op haastte en vervolgens achter Erika en Moss aan de hal in liep.

‘Ik moet deze zak nu echt in de container gaan gooien!’ zei de man. Hij had een pafferig, glimmend gezicht en was volkomen kaal, met zelfs geen wimpers of wenkbrauwen. Hij zweeg abrupt toen hij Erika, Moss en Peterson zag binnenkomen. Hij bleef heel even stil en er flitste iets van paniek door zijn blik. Toen herpakte hij zich weer. ‘Goedenavond, ik ben de bewoner van appartement nummer twee,’ zei hij en hij wees naar de deur aan het eind van de gang.

‘Wat is uw naam?’ vroeg Erika.

‘Charles, Charles Wakefield.’

‘Hij lekt,’ zei Moss, wijzend naar de zak waaruit een bruinige vloeistof op de vloertegels druppelde.

‘Ja, als u mij wilt excuseren, dan breng ik die gauw naar buiten.’

‘Laat mij maar,’ zei Peterson en hij wilde de zak van de man overnemen.

‘Nee, dat hoeft niet, dat kan ik zelf wel,’ zei Charles. Hij trok de zak vlug weg.

‘Als ik dat ding nou pak, dan kunt u de vragen van mijn collega beantwoorden,’ zei Peterson. Hij greep opnieuw naar de zak.

‘Dat heb ik liever niet,’ zei Charles. Hij deed een stap naar achteren en wilde de zak achter zich neerzetten, maar bedacht zich weer.

‘Zit daar soms iets in waarvan u niet wilt dat wij het zien?’ vroeg Peterson.

‘Welnee!’

Peterson keek naar Erika, die Charles daarop even bestudeerde. ‘Meneer Wakefield, dat appartement daar is momenteel een plaats delict. En zoals u zich nu opstelt, geeft u mij een gereede aanleiding om te willen zien wat er in die zak zit.’